

Sygn. akt V CSK 407/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa K. D.

przeciwko B. G., T. G., M. G. i E. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 marca 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych: B. G., T. G., M. G. i E. J. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania;

3) przyznaje adwokatowi Ł. U. ze środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a mianowicie wątpliwości co do tego, jak rozumieć niedefiniowane w ustawie pojęcie szkody i czy obejmuje ono wszelki uszczerbek majątkowy poszkodowanego, czy są nim także koszty poniesione przez jednego ze współwłaścicieli na rzecz wspólną oraz dochody, których nie osiągnął wskutek uchylenia się pozostałych współwłaścicieli rzeczy wspólnej od wykonania obowiązku przeniesienia na niego udziałów we własności. Skarżący wskazał także na potrzebę ustalenia granic normalnego związku przyczynowego pomiędzy konkretnym zdarzeniem, a jego konsekwencjami prowadzącymi do szkody.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze

stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Dwie kwestie wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, których ocena przez Sądy *meriti* – zdaniem skarżącego – budzi wątpliwości, nie mają cech zagadnienia prawnego w znaczeniu wskazanym wyżej. Problem szkody podlegającej naprawieniu na podstawie przepisów prawa cywilnego (art. 361 § 2 k.c.) oraz związku przyczynowego stanowiącego przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej i wyznacznika granic tej odpowiedzialności (art. 361 § 1 k.c.) został bardzo szeroko objaśniony w literaturze przedmiotu i w orzecznictwie. Pytania sformułowane w skardze kasacyjnej powoda nie wskazują na to, by na tle okoliczności niniejszej sprawy ujawniły się takie problemy z ustaloną wykładnią pojęć używanych w art. 361 § 1 i 2 k.c., których wyjaśnieniem powinien zająć się Sąd Najwyższy. Są to bowiem pytania o trafność subsumpcji ustalonych w sprawie faktów pod mające w niej zastosowanie przepisy prawa.

Z uwagi na powyższe oraz wobec braku podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na innych podstawach, Sąd Najwyższy orzekł, jak w pkt 1 sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania należnych pozwanym Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461). Na podstawie § 2 i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 powołanego wyżej rozporządzenia, Sąd Najwyższy przyznał

przewidziane tymi przepisami wynagrodzenie dla pełnomocnika ustanowionego dla powoda z urzędu.

[aw]

es